

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות קריאת שמע

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

הרוח של ותור

לאחר נשואי פגשתי בחורי שהיה חבר שלי בכתות הקטנות של הסיני, ותור כדי השיחה בינו הוא אמר לי, תתפלל עלי יש לי צרות גדולות.

שאלתי אותו מה הצרות שלך? אחרי שהוא הסתפק אם לספר לי, הוא החליט שכן לספר ואמר: אבי עבר תאונה קשה ושכב בבית החולים ללא הנחה, אחרי כשבועים הוא השיב את נשמתו ליוצרה ונקיטי השגנו כספים עבור הקבורה. כעת הציעו לי שדוק שנראה מתאים מאד עבורי, אלא שקבר למשך כחמש שנים קשר בין הצדדים, מפני שאין לאמי כסף לתת עבור דינה כדרישת משפחת המשדכת.

הצטרפתי מאד לשמע את ספורו והחלטתי לעשות הכל למענו, לקחתי ממנו מספרי טלפונים של המשפחות, ומכיון שהזמן היה קטן לראש השנה, אמרתי לו שמיד אחרי ראש השנה בעזרת ה' אשתדל בענין.

בראש השנה הודיתי לה' שזכני להתחמק בעצמי באותה שנה כפי שהוא יתברך גור עלי בראש השנה דאשתדל, והזכרתי לפני ה' את הניסים שהוא עשה לי במציאת השדכת והסכמתי להודאה תפלה ובקשה על חברי מתוך רחמינות גדולה, ובקשתי מה' שיזכה אותי להיות שליח טוב עבורו. מיד אחרי ראש השנה שוחחתי בטלפון עם אבי המשדכת והסכמתי לו שמדבר בבחור מעלה במדות טובות ויראת שמים ולא בכל יום מתרחש ניסא לזכות בכזה בחור.

כפצונו, אבי המשדכת אמר: ידוע לי על מעלותיו של הבחור, אבל לא נוכל לחתן את בתנו כשאינו כסף עבור דינה. הסכמתי לו שגם אני התחמתי ללא כסף עבור דינה ובוחסים בה' שיעזר ויתכן שתמצא בחור עם כסף אבל יראת שמים לא תהיה לו וכי זה עדיין?

האבא אמר: אמר לה את האמת, הדברים שלך נכונים ואמתיים, אבל בכל זאת עדין לא זכיתי לקצאת דרגה של בחון ואני רוצה להיות רגוע שתהיה לביתי דינה. אמרתי לו: אני מוכן להיות אתראי לך שיהיה לחבר שלי המדבר מקור פרנסה טוב ובעזרת ה' כך במשך השנים הוא

« המשך המעשה בעמוד ד' »

שאי אפשר לזכות לדבק בה' ולהזרה בכבוד שמים, אלא על ידי שיכבד את אשתו כראוי, והנה מציעו שאברהם אבינו אמר לה' שישמתינו לו ככניול ואברהם אבינו רץ לקראת האוהבים וישחט להם שלשה שורים, שאזי טרחה ועכובי רב של כמה שעות.

היאך נקבל את פני השכינה?

ובנודאי אברהם אבינו החמיר ובדק שאין סדכות בראה כשישית הבית יוסף, ועשה את הנקור של קל החלב, ובכל אותו הזמן ה' המתין לו ככניול, ובדבר זה היה יכול להראות לנו פזולותא כלפי שמיא חלילה, אלא שפומעשה זה של אברהם אבינו למדו חז"ל: 'גדולה הנכנסת אוהרים מןבולת פני שכינה', ובסבת הדבר יש לבאר, שאי אפשר לקבל את פני השכינה ולאקוב את ה', אלא רק על ידי שאדם נוהר בכבוד הגדולה ומתנהג אליהם בצהבה.

ועל כן אמר רבי עקיבא (ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד): "ואהבת לרעך כמוך" זהו כלל גדול בתורה, ומדוע לא אמר "ואהבת את ה' אלוקיך" זה כלל גדול בתורה? אף על פי שהתורה אומרת "מה ה' אלוקיך שאל מעמך כי אם ליראה... ולאברהם אתו?" אלא משום שבכדי לזכות לאהבת ה' באמות, על האדם לאהב את כל אחד מישראל וכן כדי לזכות ליראה ולהעריף את ה', צריך ליראה ולהעריף את חבריו וכמובא בתנ"א (כח): כף אומר להם הקב"ה 'לשראל... מה אני מבדש מיכם, אלא שתהיו אוהבים זה את זה ותהיו מכבדים זה את זה ותהיו יראים זה מזה.

מה גדול מקבלת פני השכינה?

ולפי זה יובן מדוע דחו בניו של רבן גמליאל את קריאת שמע, ולא קראו את שמע עד שחזרו מבית המושטה, כי פניו שקייו עסוקים

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוקיך וליביתך". התורה מלמדת אותנו לשמח בחסדים שה' עושה עמנו כמו הפרות שה' נותן לנו בשדה, וב'ליביתך' מרמז שעל האדם לשמח בחסד שה' נתן לו בית וביתו זו אשתו (יומא ב.) שהיא עקרת הבית ובלעדי האשה אין לאדם טעם ושמחת חיים, גם אם יהיה לו בית נאה ומרוב וקמו שאמר חז"ל (בבבא סבא) השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה, ואם כן התורה מלמדת את האדם לשמח באשת חיל שה' נתן לו, ומתוך כך לעבד את ה' בשמחה ובאהבה מתוך הפרת הטוב.

וצריך להבין מדוע עלינו לשמח בחסדים הללו, שהם לכאורה חסדים גשמיים שה' נותן לאדם, ראוי היה לכאורה שהתורה תלמד אותנו לשמח בחסדים הרוחניים שה' נותן לנו, כמו בידיעת התורה שבדיני ובקיים המצוות שאנו זוכים להם?

המתיקות שבבית המשטה

המשנה בברכות (ב.) מספרת: מעשה שבאו בניו [של רבן גמליאל] מבית המשטה, אמרו לו לא קרינו את שמע, אמר להם אם לא עלה עמוד השחר חביבים אתם לקרות. לכאורה יש להקשות, מדוע הם לא קראו קריאת שמע מעיקרא, וכי בגלל שהיו בבית המשטה שכחו את ה' חלילה?

אלא צריך לדעת שבזמנם בית המשטה של חתנה היה מעורר אותם לדבקות גדולה בה' מתחלה ועד סוף, וכמובא בכמה מקומות במקרא שהאמורים היו זוכרים בזמן חתנה את יום המיתה ואמורים 'ו' לן דמיתנו, ותקינו לשבר כלי' כדי לזכור את הדבר.

ומדינא דגמרא החתן בעצמו לא קורא קריאת שמע בליה הראשון, כדי ללמד את החתן,

לשמוח חתן וכלה, הבינו שרצון ה' הוא שיהיה את קריאת שמע כדי לכבד את הנריות ולשמוח את החתן והכלה נראוי, כי נסמכו על דברי חז"ל הנז"ל: גדולה הנכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה, הינו ששש"קבדו את החתן והכלה קמצנות הנכנסת אורחים, הרי שגבך ויכלו לכבד יותר את ה', וכש"קראו בפעם הבאה קריאת שמע, יאמרו אותה בכונה ובשלמות גדולה יותר.

ולפי זה יבנו מדוע מעשה זה נכתב במשנה הראשונה, ללמדנו שהיסוד של קריאת שמע הוא אהבת ה' והמלכתו עלינו ואדם זוכה לכה

בשלמות על ידי שהוא מכבד את אשתו. וכמוכן שכל זה היה בזמנים שהיו קוראים קריאת שמע בכונה עמוקה למשך זמן גדול יותר, ואלו קראו את שמע לא יהיו פונים לשמוח את החתן והכלה, אבל פיוס שבלאו הכי לא מוכנים בשלמות גדולה כל קנה, לכן למעשה, כלם - כולל החתן בעצמו, חייבים בקריאת שמע.

הגשמייות שמביאה רוחניות

על כל פנים, עלינו להתחזק בעת קריאת שמע לכוון בה אהבה גדולה לה'. יתברר על החסדים

הגדולים שהוא עושה עמנו בכל עת והחתן וכן בעת אמירת "ואהבת את ה'... ובכל מאדך" לאהבה את ה' על מאודו, על האשה שקבל זה עתה, שהיא הנכנסת הגדול והיקר ביותר של האדם שנקרא 'מאודו' (עי' ברכות סא).

ועתה יבנו מדוע התורה מצוה אותנו לשמוח על החסדים הגשמיים שה' נותן לנו, כי מבשרי אהבה אלוק, וכינוי שלבו של האדם קרוב להצלחתו הגשמיית, לכן עליו לשמוח בהם ולהודות על קנה לה' ומכאן יגיע לאהבת ה' ולדבק בו יתברר.

מתיקות ההכנה ליום הדין

אנו עומדים וקורים ליום הדין, שבו כל בני העולם עוברים לפני ה' כבני מרון ונדונים על מעשיהם שעשו במשך השנה, ועל האדם לערוך חשבון נפש פרטי ולקבל על עצמו להיות יותר טוב מקדם.

והדבר הראשון שאדם צריך לקבל על עצמו לקראת יום הדין הוא 'היראות', לשמוח את עיניו מראות ברע, כי הרי אנו מבקשים מאת ה' ביימים הנוראים 'יברנו לחיים' והחיים העקריים הם החיים הרוחניים, והדבר שחוצץ ומפריע לאדם להתעלות ברוחניות הוא החוסר בשמירת עיניו מראות אסורות, שפוטמא את מחו וסותם את רגשותיו מלהתענג מקרבת אלקים, ולכן יש להפנות מלכת במקומות פרוצים, ואם

אדם מתרגל לכה בצעירותו, הדבר יהיה לו קל בגדלותו.

החכם נזהר

והזהירות קודמת לזריזות (עי' כו), שצריך להזהר מאד מסכנות ברוחני ולהתרחק מפל דבר שעלול להפיל את האדם לרשתו של הוצר הרע, וכמו כן צריך להזהר מאד מסכנות גשמי, שאדם צריך לחשב את צעדיו ולהשמור מאד מפל סכנה, כי פאשר אדם נזהר מאד על תיו, זה מראה שהוא מעריך את מתנת החיים, כמו שפאשר אדם מסתובב עם סוכי כסף גדולים, הוא נזהר לשמרו היטב, ומי שלא יזהר על אוצר ממונו, יחשב בעיני הנריות לשוטח, קה ותרבה יותר מכה חשיבים תיו של האדם,

ועל כן צריך להזהר בכל הזהירות מפל סכנה שלא תבוא.

ולאחר שיש לאדם את היסוד של הזהירות, קנה זריזות נכפשו להתעלות במדות הטובות בעקר בתוך פתלי ביתו, ויזהר מאד בכבוד אשתו, כי ביום הדין מביאים לאדם את אשתו שתעיד עליו, וכמו שדדשו חז"ל: "מגיד לאדם מה שחו", אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת הדין, והינו שמביאים את האשה ושואלים אותה מה בעלה דבר אמה.

גלות את הפנימיות

ואמנם יתכן שהיו ונחמים בין האיש לאשה, אבל האשה מפירה את פנימיותו של הבעל ולכן היא מעידה עליו האם הוא לא העריך אותה ושבר

מתיקות בעולם הבא

בציור שבמותרת הגליון: תלמיד הגון של רבי עקיבא שומע בקול רבו ומקדם מצות "ואהבת לרעך כמוך". שעליה אמר רבי עקיבא שהיא כלל גדול בתורה, והתלמיד ההגון לומד מה'קתרים' של אותיות התורה שאותם רבי עקיבא היה דורש - לתת את הכתר' לחבר ולהמליכו עליו, כמו שאמר חז"ל (מסכת חבתי הקבר פ"ד), שבוים הדין שואלים את האדם, 'המלכת את חברך עליך בנחת רוח'.

היא מצות אהבת חברים מביאה גם לאהבת ה' יתברך?

על כך במאמר: 'מתיקות קריאת שמע'.

בציור שלפנינו: אדם נפטר מהעולם הזה, ובעלותו לעולם הבא הוא נרע לגלות שהוא השאיר בעולם הזה את פתר הנאון והקבדו ואת כל הנכסים שהוא כל כך היה קשור אליהם. וכן את השירה לה' הוא לא זוכה להעלות אתו השמחה, מפני שבמקום לשיר ולהודות לה', הוא היה נוהג להתלונן ולהתרגע, ומלכד זאת הוא מגלה שנשמתו עולה השמחה בלא רגל אחת ובלא עין אחת ובלא אברים נוספים, מפני שבשנות שהותו בעולם הזה הוא השתמש בהם לדברים הרעים בעיני ה'. רח"ל.

מי מכיר באמת את פנימיות לב האדם ויכול לגלות לו כבר בעולם הזה את חסרונותיו, כדי שהוא יוכל לתקן את אורחותיו ולא לבוש בעלותו לעולם הבא?

על כך במאמר: 'מתיקות ההכנה ליום הדין'.

שיחה יומית

את רוחה, וכן היא מעידה על מצבו הרוחני של הבעל, האם הוא שמר את עיניו כראוי והאם הוא עסק בתורה ובא מלמודו לענה ולמידות הטובות, או שעסק בתורה לשם קבדו ולשם מעמדו מִקְבָּד בֵּין גְּנֵי אֲדָם, שאם כן מתברר שמצבו הרוחני הני ירוד.

ואמרו חז"ל (שם): קורות ביתו של האדם מעידים עליו בשעת הדין, וחז"ל מספרים (יומא סז.) על קמחית אמו של רבי ישמעאל שהיתה צנועה וקורות ביתה לא ראו את שערות ראשה, וחז"ל מספרים זאת כדי ללמדנו שאפילו בתוך הבית צריה להיות בצניעות ועל אחת כמה וכמה שיש להתזהר במשנה זהירות בשעה שיוצאים לרחובות, להיות לבושים בגדים פשוטים וצנועים ולא בגדים שמקורם מהגויים הפורצים.

צניעות בקביעות

ולא לטעות ולהבין מדברי חז"ל הללו שיש לנהוג בצניעות רק בתוך הבית כסגולה לזכות בגנים צדיקים כמו בניה של קמחית, וברחובות לא להתזהר כל כך בצניעות ח"ו, אלא הפננה היא להתזהר בצניעות בכל מקום ואפילו בתוך הבית. ולענינו, קורות ביתו של אדם המעידים עליו, הפננה גם על המעשים שעשה והדבורים שדבר בתוך קורות ביתו עם אשתו ועם ילדיו, שהבוא שפרא את קורות הבית מעיד על האדם מה עשה ומה דבר בהמצאו בתוך ביתו.

עצות מתוקות

מבאר בירושלמי (פסחים פ"ד ט"ו), שהספכה שהפחות והיקרות הם נכמשים ונוקבים בתוך ימים מועטים, היא בכדי שבגלל השדות לא יוכלו לשמר את הפרות באורחותיהם הרבה זמן ולמכר אותם ביקר. וכלל בקב באור נוסף, שה' ברא את טבע הפרות שהם נכמשים מהר בכדי שבכל יום אדם יאטרף הפרות חדשים וכן ירגיש בכל יום את חסד ה' שמכלכל אותו מחדש, כמו שנאמר: "ברוך ה' יום יום".

מתוקות שיחי

רבנו של עולם, מודים אני לכבוד על שפלקלת אותנו במוון בכל יום ויום מאז שנבראנו, ובפרט על המוון שעמו כלכלת אותנו בשנה זו, ומחלים אני את פניך לתת שלום בארץ, באפן שיהיה לנו מיוון ואת כל יצרנו בול ולא ביקר, ותן לכל אחד מאתנו טעם גדול, בכדי שנוכל לתת הרבה צדקות, ובחמיה תצילנו מצרות עין, וזנו לגמל תמיד חסדים בשפע גדול בממונו, גונפנו ובנפשונו לתת את כחותינו להרין ולשמח את לב האילת ועל ידי זה נזכה ונקבל ונתתם לאלתר לחיים טובים ולשלום יחד עם כל בית ישראל, אמן סלה.

וחז"ל למדו שקורות ביתו של האדם מעידים עליו ביום הדין מהפסוק: "אָבֹן מְקוֹר תִּזְעַק וְכַפִּיס מַעֲיָן יַעֲנֶנּוּ", ויש לפרש ש"אבן מקור תזעק" הפננה היא על האשה שהיא מעידה על האדם, כי האשה נקראת בית כמו שדרשו חז"ל (יומא א.) "וכפר בעדו ובעד ביתו" - ביתו זו אשתו, ופתח הבית זו האשה, כמו שמשמע בגמרא (ברכות נ.) שרבא חלם על דלת ביתו שנגעקה ממקומה ובר הדיא פתר לו שאשתו תמות, וכן משמע מהמדרש שאברהם אבינו אמר לאשה של ישמעאל שתאמר לו שהיליף את מפתן הבית, ונכנתו היתה לאשה שהיא לא טובה ועליו להחליפה.

"וכפס מעץ יעננה", הפננה על המאכלים שהם יעידו על האדם האם הוא בא דרךם להתבונן בחסדי ה' ולאהבה אותו ותרבו על החסדים הרבים שהוא עושה עמו.

על כן עצה טובה לאדם, שישוחח בסוף כל יום עם אשתו ויבקש ממנה שתעזר לו לתקן את מדותיו ותאמר לו את הטענות שיש לה עליו כבר בעולם הזה, כדי שלא יבוא לידי בושה בעולם הבא, שאז כבר אי אפשר לתקן, וכן בכל פעם שנגשךל וצער חלילה את אשתו, כתב זאת בלוח שנה שלו ובעת הפשר יתקן את מה שעושה, וכך יזכה לעלות לעולם הבא לאחר שתקן את מדותיו.

מתיקות חדש אלול

(ב"מ נט.), הינו שהבטיח להם שיתעשרו אם יקבדו את נשותיהם, ומשמע מקבד שכל חפצים ותשוקתם היתה להרבות להם ממוון ולכן רבא היה צריך לשקנע אותם לכבד את נשותיהם על ידי הבטחה שיזכו מקבד לעשירות.

עוד משמע מתוכחה זו שהוכיחם רבא לכבד את נשותיהם, שהם לא היו מכבדים את נשותיהם ונראה שזו היתה הסבה שדינם לגיהנם, מפני שקפסו טובה לנשותיהם על כל מה שטורחות עובדם ולא קבדו אותן ומקבד באו לכפות טובה גם לקב"ה ולעבר על צונו, שהרי מבאר בדברי חז"ל (שמו"ר ח.) שכל הכופר בטובתו של חברו, סופו שפופר בטובתו של מקום.

תורה אינה מוגנת ומצלת!?

ומצינו בחזקתה המלך הצדיק שהנביא אמר לו בשם ה': "צו לביתי כי מת אתה ולא תחיה" ודרשו חז"ל (ברכות א.) מת אתה בעולם הזה ולא תחיה לעולם הבא! וכל זאת על שלא נשא אשה, והדרך תמונה עד מאד, שהרי שנינו 'תלמוד תורה כנגד פלם', והרי מבאר בגמרא (סנהדרין

בחדש אלול שמזלו בתולה מובקשים: "אחת שאלת... לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו", כי על ידי האשה הנקראת שכניה, האדם מתקן את מדותיו וזוכה לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו כבר בעולם הזה, כי באמת עקר מתנת האשה שה' נתן לאדם הם המעלות הרוחניות ותקון המדות שהוא זוכה להם על ידי אשתו.

ואמנם בפעל האשה דואגת ומסיעת לאיש בענינים הגשמיים כהקנת מלאכים וכו', אבל האמת היא שהאשה נבאה לסייע לאדם בעקר בעניניו הרוחניים, והסייע בענינים הגשמיים הוא טפל לגבי הסייע בענינים הרוחניים, שהרי על ידי האשה אדם מתעורר לאהבת ה' (וכניל בפאר הראשון).

קשר של שקר

ומי שטועה והקשר שלו עם גני ביתו הוא רק בשביל העולם הזה, לא יוכל לזכות לעולם הבא דרך אשתו, וכמוכא בגמרא (רי"ד.) על בני העיר מוחזא שהם בני איהנם, ומצינו שרבא אמר להם 'אוקירו לנשיכו פי היכי דתתעתרו'

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה... ושמתה בכל הטוב". מצות בכורים המוקדמת בפרות הראשונים שפברו ולא בעץ עצמו המניב את הפרות, מלמדת אותנו לדעת לשמח בחסדי ה' גם כשהם עדין קטנים ולא רק כשה' פורעין עלינו חסדים גדולים מאד.

וכעין היסוד הזה נוכל בסייעתא דשמיא ללמד ממצות שלוח חסן שגאמר בה: "שלח תשלח את האם", שיש לבאר שהאם מסמלת על ההצלחות הגדולות של האדם ומצוה זו מלמדת אותנו שצדק צריה לקבל באהבה את מה שה' לוקח ממנו לפעמים את ההצלחות, וקבל השלוח "שלח תשלח" מורה שצדק צריה לותר על

ההצלחותיו אפילו פעמים רבות, כצאשר ה' לוקח אותם ממנו.

המעט שהוא עקר

"ואת הבנים תקח לך" מלמדנו, שצדקו שבהצלחות נלקחות מהאדם, עליו להתנתחם בהצלחות הקטנות שנגארו בידיו, כמו הביצים והבנים הקטנים של האם, כי מהם יכולים לצאת לו בעתיד פרות טובים, כמו הדורות שהבנים מביאים לאדם על שמו, ואם ישפיל לשמח גם בעת שצד לו, ויכל לקחת לעצמו את ההצלחות הגדולות הללו שהן מסתתרות בהצלחות הקטנות, כדגמת הביצים והבנים של האם.

ומאידך יש לפרש להפה, ששלוח האם מרמז על קר שצדק צריה להסכים לותר על הצלחות חיצוניות כדגמת האם שהחשיבות שלה היא חיצונית יותר לעצמה בגינה, שהרי האם היא אחת ובה יש בנים רבים שהם יותר עקר ממנה, וכשסכים לותר על הצלחות חיצוניות וקטנות, יזכה לבנים שהם הצלחות עקרויות ורבות יותר.

וכן הדבר מלמדנו, שצדק לכוון בהצלחות הפנימיות והנסתרות אף על פי שהן נראות כקטנות כמו הביצים ובני היונה, ולא דוקא בהצלחות הנראות כגדולות לעין כמו האמא היונה, שצאקת הן חיצוניות לעצמת הבנים.

המשך מתיקות הניסים

גם ויכל לרפש דירה. האבא אמה אני ישקל את זה ויחזיר תשובה. לאחר יום כפור קבלתי ממנו טלפון שהוא מוכן להמשיך בשדוק. ואכן השדוק נסגר בשבעה מ"ב ויום הנוארט וגם ביום החתונה אבי הפלה לחש באוני: תדע שסמנו על ההבטחה שלק שצדק לחתן למקור פרנסה ברוח ועליו לדאג לקנימה. אכן חפשי עבדו מקור פרנסה שיהיה גם בתוך תחום התורה והמצוות, אף כמה שחפשי, לא מצאתי.

כעבור כחמש מהחנתה של ידידי, הייתי כבר מדאג מאד על שאיני יכול לקים את הבטחתי ובלילה קדם שנגדמתי, בכתי לה' תחת השמיכה ובקשתי ממנו יתברך שיתן לי את הזכות למצא עבור ידידי מקור פרנסה טוב.

למחרת בבקר אחרי תפילת שחרית, אבי שיהיה שבמקצוע שלו הוא מלמד תינוקות כבר למשך עשרות שנים, אמר לי שהוא הגיע למסקנא יחד עם אמי שהוא עוזב את עבודת המלמדות והוא מציע לי לקחת אותה במקומו.

שמחתי מאד על הרעיון שיהיה לי מקור פרנסה טוב קזה, וכשאשתי שמעה מהרעיון הזה היא שמחה מאד ושינוי הדינו על כך לה', אלא שכעבור כמה

דקות לפתע עלה בלבי הרעיון שבעצם אני הרי התחבתי לידיד שלי למצא עבורו מקור פרנסה ומכיון שלא מצאתי, אולי ראוי שאתן לו את העבודה הזאת.

היה קשה לי מאד לחשב לותר על זה ונסיתי לדחות מלבי את הרעיון בתואנה שאני קודם לחברי, אבל המצפון שלי לא נתן לי מנוח, ונזכרתי גם היאר אני בעצמי אמרתי למחתי של חברי שעליו לבטח בה' והבנתי שכעת אני מנח בנסיון לקים את דברי עצמי, מה גם שבמשך התקופה הזו יצאתי קשר עם הידיד הזה שלי, ונוכחתי לראות שהוא אדם טוב לב במידת והבנתי שהוא ראוי יותר ממני ללמד תינוקות.

התישבותי בדעתי והחלטתי לעשות את המעשה הטוב הזה ואחרי שסכמתי עם אבי ועם אשתי, התקשרתי לאותו חבר והצעתי לו את מלאכת הקדש הזו, והוא שמח על כך מאד ואמר לי שהדבר היה נחוץ מאד מצד משפחת מחתנו ואמרו: התקשרת בדיק ברגע האחרון לפני שהם מאבדים את סבלנותם...

שמחתי על המעשה הטוב שעשיתי ומכאן התאמצתי שלא לתת ליצר לנגס בלבי ולגרם לי חלישות הדעת על המעשה הזה שכבכול גרם לי הפסד.

כעבור כמה שבועות הקב"ה הראה לי שעשיתי עסק משתלם מאד... אבי שיהיה התקשר אלי ואמר לי שהוא חשב יחד עם אמי שתיקה שעשיתי מעשה יפה מאד של חסד וותרו גדול לחברי ולכן הוא רוצה לתת לי תמיכה חדשית של אלפים וחמש מאות שקלים. חודיתי לו מקרב הלב, אבל הוא עצר אותי ואמר: 'תקשיב, עוד לא דא סימתי...'

לפני שהתקשרתי אליה דברתי עם חמיך וספרתי לו את מצבכם הכלכלי ושאני מעוני לתת לכם כסום כזה בכל חדש ושאלתי האם גם הוא ויכל לתת לכם תמיכה חדשית, חמיך הפתיע אותי בתשובתו ואמר שאכן קעת הסתדרה לו הכנסה חדשית מקבדת ולפני שהיא הגיעה, הוא הבטיח לקב"ה שאם הוא יזכה בהכנסה זו, הוא יפריש ממנה בכל חדש אלף וחמש מאות שקלים לאחרים וקעת הוא ישמח לתת את הסכום הזה לך!

אבי מסים את דבריו ואומר: 'הפלא הגדול הוא שצא שחסום הפולל שתקבל מעתה בכל חדש הוא ארבעת אלפים שקל, כמו הסכום של המלמדות' שעליו ותרף לחברך! ראיית בחוש שהמותר לא רק שאינו מפסיד, אלא הוא גם מרויח. שכן קבלתי את כל אותו סכום ללא שום טרחה.

א. פ. ירושלים

חדוים מתוקים

א. איה זוכים ליראת ה' ולהאבתו? ב. מה אנו למדים מהנהגתה של קמחית אמו של רבי ישמעאל, ומה צריה להתארה שלא לטעות בלמוד מהנהגתה? ג. מה גרם לבני מחוזא לעבר על רצונו ה' ולהיות בני גיהנום? ד. מהי נחמתו של האדם בעת שצלקחות ממנו הצלחותיו? התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם. כתובת וטלפון | הזוכה מפרשת סופטים: שמואל דינקל, בית שמש.

מתיקות לעקש

ידד מלכנו שר לקב"ה "עם עקש תתפתל", ויש לפרש זאת באופן החיובי כלפי אדם שהוא עקש ואינו הולך בדרכי ישרים, שהקב"ה מרחם גם עליו וכוונה אותו פאמא הכרוכה אחר בנה ובנחש המתפתל סביב האדם ודואג לו וגמיטב לו בכל מייל דמיטב, אף על פי שאינו ראוי לזה ועקר הטובה שה' גומל עמו הוא לסייע לו לתקן את מדותיו וללכת בדרכי ישרים.